

eKAI o beatyfikacji Guadalupe

18 maja w madryckiej dzielnicy Vistalegre prefekt Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych kard. Angelo Becciu ogłosi błogosławioną Guadalupe Ortiz de Landázuri – chemiczkę, która tym samym stanie się pierwszą świecką członkinią Opus Dei, wyniesioną na ołtarze.

18-05-2019

Żyła ona w latach 1916-75, działając głównie w Hiszpanii, ale także w

Maroku, Meksyku i w Rzymie. Udział w beatyfikacji zapowiedziało ok. 11 tys. osób z ponad 60 krajów, a uroczystość będą transmitować katolickie stacje telewizyjne z kilku krajów.

Guadalupe Ortiz de Landázuri Fernández de Heredia urodziła się 12 grudnia 1916 w Madrycie jako najmłodsza z siedmiorga dzieci oficera armii hiszpańskiej (cztery dziewczęta i trzech chłopców, z których najmłodszy zmarł w roku jej narodzin). Właśnie zawód ojca spowodował, że rodzina musiała co jakiś czas zmieniać miejsce zamieszkania i gdy Guadalupe miała 11 lat, znalazła się w Tetuanie – mieście na północy Maroka i tam poszła do katolickiej szkoły średniej, będąc jedyną dziewczyną w klasie. Uczyła się bardzo dobrze, wyróżniając się przy tym cechami przywódczymi i odwagą cywilną.

Ale pobyt na ziemi afrykańskiej zapoczątkował też jej problemy zdrowotne – w 1928 zapadła ona na gorączkę reumatyczną, która przerodziła się w bakteryjne zapalenie osierdza. Została wprawdzie z tego wyleczona, choroba jednak na tyle osłabiła jej serce, że do końca życia Guadalupe będzie miała nawracające problemy na tym tle.

W 1932 wraz z awansem ojca na podpułkownika rodzina wróciła do Madrytu, gdzie w rok później przyszła służebnica Boża skończyła szkołę i w październiku rozpoczęła studia chemiczne na stołecznym Uniwersytecie Centralnym jako jedna z 5 studentek.

Gdy 18 lipca 1936 wybuchła wojna domowa w Hiszpanii, dziewczyna musiała przerwać naukę. 8 września tegoż roku jej ojciec został rozstrzelany przez republikanów w

Madrycie, chociaż jej brat Eduardo z wielkim trudem zdołał uzyskać dla niego ułaskawienie. Manuel Ortiz odmówił jednak skorzystania z prawa łaski, gdy dowiedział się, że jego podwładni zginą. Jego przykład wywarł głęboki wpływ na Guadalupe, która później nieraz powtarzała, że właśnie ojcu zawdzięczała swe powołanie. Niebawem rodzina przeniosła się do Valladolid, zajętego przez siły gen. Franco.

Po zakończeniu wojny w czerwcu 1940 ponownie wróciła do Madrytu i tu zaczęła pracować jako nauczycielka w dwóch szkołach. W 4 lata później podczas Mszy św. w jednym z kościołów stołecznych poczuła w sobie powołanie do służby Bogu i Kościołowi. Za radą jednego ze swych znajomych nawiązała wówczas kontakt z ks. Josemarią Escrivá de Balaguerem, założycielem Opus Dei. Już pierwsza rozmowa z

nim 25 stycznia 1944 sprawiła, że – jak później wyznała – „spadły jej łuski z oczu”. Odtąd będzie do końca życia związana z Dziełem Bożym, którego od 19 marca tegoż roku stała się pełnoprawną członkinią – numerariuszką.

W tym charakterze szybko zaczęła pełnić różne ważne funkcje w Opus Dei w całym kraju, m.in. w latach 1945-47 mieszkała w Bilbao, organizując tam struktury tego ruchu. Wróciła potem do Madrytu, podejmując studia doktoranckie z chemii, ale już 5 marca 1950 wyjechała do Meksyku, aby tam tworzyć pracę Dzieła wśród kobiet. Działała zarówno w stolicy kraju, jak i na prowincji, m.in. w miastach Cualiacán i Monterrey, a na prośbę biskupa diecezji Tacámbaro zaczęła pracować z kobietami wiejskimi. Jednocześnie kontynuowała studia doktoranckie.

Ale w 1952 znów dały o sobie znać problemy zdrowotne – tym razem wskutek ukąszenia owada zachorowała na malarię, co bardzo osłabiło jej i tak nie najsilniejszy organizm, nie przerwało jednak jej działalności w Opus Dei. W październiku 1956 pojawiły się u niej pierwsze objawy choroby serca.

24 października 1956 władze Dzieła powołały ją do pracy w jego Centralnej Asesorii w Rzymie i tam niespełna 40-letnia wówczas kobieta wkrótce się przeniosła. Ale już pod koniec tegoż roku przeszła kolejny poważny zawał serca, toteż w maju następnego roku po raz kolejny wróciła do Madrytu, tym razem na leczenie. W październiku znów znalazła się w Wiecznym Mieście, ale – jak się okazało – tylko na pół roku, gdyż ponownie pogorszył się stan jej zdrowia i 12 maja 1957 Guadalupe ostatecznie powróciła w swe strony rodzinne.

KRAKÓW

Dziś start ogólnopolskiego projektu „Dar na Stulecie”

W 1960 poznała inną uczoną, chemiczkę Piedad de la Cierva, z którą wspólnie rozpoczęła badania nad materiałami ogniotrwałymi. Owocem tej współpracy był wspaniale obroniony w 1965 doktorat Guadalupe i nagroda naukowa. Od 1967 pracowała jako wykładowczyni w stołecznej Szkole Mistrzostwa Przemysłowego dla Kobiet.

Ale problemy zdrowotne znów dały znać o sobie i 1 czerwca 1975 przyszła błogosławiona przeniosła się do Pampeluny, gdzie w miesiąc później przeszła operację. Była udana, ale po 2 tygodniach doszło do niewydolności oddechowej, która pogłębiała się i w efekcie 16 lipca tegoż roku nad ranem, w uroczystość

Matki Bożej z Góry Karmel
Guadalupe Ortiz zmarła w opinii
świętości w klinice w Pampelunie.

Jej proces beatyfikacyjny na szczęblu
diecezjalnym toczył się w Madrycie
w latach 2001-05. Przesłuchano 32
świadków w stolicy Hiszpanii i 22 w
Mieście Meksyku. Potem sprawa w
latach 2006-17 toczyła się w
Watykanie i tu 8 czerwca 2018 papież
zatwierdził dekret uznający cud za
wstawiennictwem służebnicy Bożej,
która od jutra będzie będzie
pierwszą świecką członkinią Opus
Dei, wyniesioną na ołtarze.

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://
dev.opusdei.org/pl-pl/article/ekai-o-
beatyfikacji-guadalupe/](https://dev.opusdei.org/pl-pl/article/ekai-o-beatyfikacji-guadalupe/) (05-08-2025)